

«No és moment de discutir paraules o frases, el problema és guanyar la guerra».

LLUIS COMPANYS

La tragèdia del C.A.D.C.I.

per PERE MORA

Diumenge passat tingué lloc al C. A. D. C. I. l'assemblea extraordinària per modificació d'Estatuts.

Els elements del Consell Directiu, elements psuquístics en llur majoria, han arribat a aconseguir llurs propòsits.

El C. A. D. C. I., millor dit la Secció Permanent d'Organització i Treball del C. A. D. C. I. ha passat a ésser únicament una secció qualsevol, una secció insignificant de la U. G. T.

Era aquesta la secció millor del C. A. D. C. I.

Era aquesta la que havia donat vida al C. A. D. C. I., la que l'havia fet rutil·lar, la que l'havia fet créixer i arribar a ésser el fogar únic de la immensa majoria dels treballadors mercantils de la ciutat.

El C. A. D. C. I., glòria de Catalunya, s'ha perdut d'una manera ben trista per cert.

Els tres-cents i escriu de vots obtinguts per l'actual Consell Directiu en la seva demanda de reforma d'Estatuts, demostren ben palesament el que passà a la vella entitat NACIONALISTA...

Tres-cents vots a favor. Vuitanta en contra...

I el C. A. D. C. I. té, únicament, CINQUANTA MIL afiliats...

..

Remarquem per l'interès que tenen les paraules del President del Centre Autonomista, ciutadà Aznar.

Digué que els "haviem" —i ho remarquem— donat la veu d'alerta a la maniobra que projectaven, són uns covards, uns vils, uns feixistes.

I que en són de significatives aquestes paraules de l'ex-separatista Aznar.

Elles ens expliquen ben clarament el per què avui dia el partit al qual militen, el cèlebre P. S. U. C., té tan poc interès en retornar a Catalunya els serveis que ens han pres, en retornar a Catalunya l'Ordre Públic, Defensa, etc.

El C. A. D. C. I. integra la U. G. T.

La vella Entitat ha entrat ja en la seva vellesa.

Li ha mancat, es veu, el sentit que l'ha fet històrica; el sentit de l'any 23, enforçant-se amb la Dictadura centralitzadora; el sentit del 6 d'octubre, amb la mort gloriosa de Compta, Alba, Bardina...

Podran, però, els vells lluitadors del C. A. D. C. I. aguantar més aquesta manca de llibertat, d'autonomia, que ha estat sempre i a tothora el sentit i l'ànima de la entitat gloriosa?

Ells tenen la paraula.

Ells són els que han de dir l'última paraula.

A ells ens adreçem...

Socis del C. A. D. C. I. Alerta!

Per Catalunya, ingresseu a les Joventuts d'Esquerra Republicana ESTAT CATALA

MENTRE EL FRONT D'ARAGO ESPERA... LA UNITAT

FRANÇA REACCIONA DAVANT EL PERILL D'UN TERCER FRONT

per MARIA MARTA MENDOZA

Europa travessa un moment greu, gravíssim, per la pau, no tant sols del continent sinó del món. L'actitud passiva de França i d'Anglaterra davant del «problema» espanyol, que en alguns moments ha pogut ésser confosa amb la covardia o la debilitat, ha fet concebre unes tals esperances als països totalitaris que el que abans pogué semblar una cosa llunyana, avui ja és un fet palpable.

Aquest fet palpable és: la guerra; aquesta guerra que Itàlia i Alemanya —que no poden treure endavant llurs respectius països amb tot i el seu règim dictatorial— no volen fer sinó és amb les millors probabilitats d'èxit. Conseqüència d'aquesta tàctica és la sèrie de temptatives que Alemanya ha vingut fent considerant papers mullats tots els tractats i pactes que la subjectaven, i que va culminar amb l'ocupació militar de la Renània. Per la part d'Itàlia, la invasió d'Abissínia és un punt al seu favor.

Les potències europees que pogueren impedir aquests actes es limitaren a protestar formulàriament, però els esquifonrics que dirigeixen els països totalitaris no els varen donar la més petita importància i continuaren llur camí ascendent de provocació i de preparació per a una futura guerra, que cada dia és més pròxima.

La fórmula de Briand: «Cada minut que es retardi la guerra és un minut guanyat per la pau», no podia trobar ressò en uns ambiciosos i bàrbars, que amb llurs procediments i llurs doctrines, amb llurs mètodes i l'honor nacional brut, no troben altra sortida que la guerra, i especulen amb el perill

evident damunt les nacions que volen, costí el que costi, salvar la pau.

I aquesta passivitat i la inutilitat a bastament palesada per la Societat de Nacions ens ha portat a l'actual situació.

Alemanya i Itàlia fan la guerra a Espanya. Ara les guerres ja no necessiten anar precedides d'una declaració. Es fa la guerra i prou. Després del que veiérem amb Abissínia, res no ens ha de venir de nou. I hem pogut assistir a la vergonya que uns països que formaven part del Comitè de no intervenció fossin els que intevinguessin de la manera més descarada, i que els vaixells d'aquests països servissin per a bloquejar els ports del territori lleial, mentre els que havien de controlar els ports dominats pel feixisme, deixaven passar tot allò que anava destinat a les nacions que ens fan la guerra. No importava la mercaderia: canons, bombes, avions i carn, aquests munts de carn humana, que havien de deixar estesa a l'Alcàrria, i al Jarama, i a Pozoblanco... i ara a Euscadi, on els nostres germans bascos no han abandonat un pam de terreny sense rèplica, com ho proven aquestes vint-i-dues mil baixes que han tingut els exèrcits mercenaris.

Doncs bé, tot ha estat permès abans que es pogués crear una situació delicada a Europa, situació a la qual fatalment s'hi havia d'arribar. Es la d'ara.

Ja és sabuda la finalitat que persegueixen a Espanya, Itàlia i Alemanya. El sol i subsol és ric a Ibèria en matèries primes que aquests països necessiten. I encara més. Espanya deshabitada —els mètodes emprats pels feixistes no porten altre camí que el d'a-

cabar amb la raça que pobla les nacionalitats ibèriques— permetria col·locar a la península el sobrant de material humà que tenen els dos esmentats països totalitaris.

Es això tot, però?

No, no és tot. Una vegada dominada Espanya podrien concentrar-se en ella grans contingents de tropes i de material de guerra. Podrien construir-se magnífics aeròdroms. I després, amb les Canàries, les Balears i Ceuta, qui s'atreveix a circular per la Mediterrània?

Una vegada aconseguit tot això, com que els països totalitaris no tenen altra sortida que la guerra, anirien a la guerra, una guerra en condicions esplèndides, perquè aniria adreçada contra França, per tal que Hitler pogués rentar en sang l'honor de l'Alemanya del 18.

França, amb un tercer front al sud, no podria oposar una seriosa resistència a l'invasor, i seria vençuda. Tallat el pas de la Mediterrània, les forces colonials no podrien arribar a la Metròpoli, i atacada per tres llocs a la vegada la seva mort seria fatal. Alemanya i Itàlia aixamplarien llur Imperi. I anirien estenent-se per Europa en una prouja de barbàrie, destruint tot allò que segles de civilització han creat...

Aquest és el somni d'aquests dos esquifonrics —repetim-ho— que avui governen dos països que s'esllanguixen sota el pes de les botes de muntar d'aquests dos folls que caminen cegament cap a la guerra, una guerra que seria el més espantós i el més terrible que hom no hagi mai pogut imaginar.

Han calgut onze mesos per a que França s'adonés del perill que corria. I ha estat en aquests darres dies que França ha fet un viratge en rodó en la seva política internacional, i les vacil·lacions i els dubtes comencen a traduir-se en actituds enèrgiques i decidides.

No cal fiar massa en la diplomàcia, però en aquesta ocasió creiem que la nova posició de França serà sincera, perquè ha vist que de no actuar d'una forma eficaç, potser després fóra ja massa tard per a posar-hi remei.

Esperem el que ens pugui portar aquest tombant brusca en la política internacional de França.

Mentre, al front d'Aragó —que és el front de Catalunya— i a tots els altres fronts d'Ibèria, els soldats del poble, amb el pit sadoll d'entusiasme, esperen el mot d'ordre que acabi per sempre més amb els traïdors i els mercenaris que amb llur presència deshonren la terra espanyola.

El mot d'ordre no pot ésser altre que: Endavant!

dar una cooperativa, i pagar cadascú, de bon principi, la quantitat de *cinc-centes pessetes*.

Es a dir, que els companys que marxaren de «les colectividades» s'han trobat, i es troben avui dia, completament lligats de peus i mans i sense poder actuar com ells voldrien, i com és el sentit de tot català, és a dir, com a menestralia, com a petit industrial, que lluita i treballa incansablement per a poder tenir una vida pròspera i una existència millor. Aquest és el sentit català.

Això és el que no han sabut veure —per desgràcia— les Centrals Sindicals.

Això, però, és el que cal superar. Cal fer desaparèixer, a més, el sentit absolutament anticatalà, de certes organitzacions que tenim a Catalunya.

PATRIOTISME

per JOAN JULIÀ CENDROS

Si! En alguna ocasió s'ha combatut l'actuació de certs homes representants de Catalunya per creure que no encarrilaven degudament l'ideal autònom de la nostra terra. Haurà estat en alguns moments d'una apetència innoble; ja que també hi ha certs homes que voldrien que les coses més delicades s'arrangessin amb vint-i-quatre hores. Però, ai las! Que del Patriotisme n'hem prescindit de moltes i diferents maneres.

La invicta vila de Bilbao ha caigut. Es cert; com també és cert que no ha defallit mai aquell veritable Patriotisme: que és una herència, que té el seu llinatge en aquell famós arbre de Güernica, que, no obstant avui trobar-se sense fullatges degut a la metralla feixista, no per això haurà disminuït el seu valor històric; molt al contrari. Les seves arrels, quan treuran nova florida serà quan Bilbao retornarà a ésser el que havia estat. Però, perquè aquell somni pugui convertir-se, més enllà, en una realitat, just és que es faci una crida a tots els veritables catalans per recomanar-los que, pensin com vulguin, depoin mentre estiguin els nostres germans de raça davant l'enemic comú, front a front del perill, tota manifestació de discòrdia o de desconfiança en les autoritats supremes de Catalunya que, tal com digué el nostre incansable President Companys, «No és moment de discutir paraules ni frases, el problema és guanyar la guerra». Però per aconseguir guanyar-la cal també un xic més d'unitat perquè pugui portar-se a cap l'obra que voldrien atorgar-nos els nostres representants quan la lluita hagués ja finit. Si ara, per man-

car-nos, ens barallem uns amb altres, si ara per fer el sord no fem cas de les consignes del Govern de Catalunya, pot succeir més enllà que el Govern Central ens vagi prenent tot el que varem guanyar amb aquell Estatut, obra de redempció de la nostra Catalunya.

En el seu últim discurs l'honorable President Companys digué: «Hem de situar el nom de la nostra terra a l'alçària de les grans gestes històriques». I, efectivament, en aquests moments de gran perill per la salvació de la Pàtria nostra, seria un crim que els catalans fóssim qui fes la traveta sembrant la desconfiança als nostres germans que es sacrificaven per la llibertat de Catalunya.

Patriotisme, catalans, Patriotisme. Ara més que mai... Per Euscadi i per Catalunya.

Mataró, juliol del 1936.

LA LLET I LA U. G. T.

Els companys de la U. G. T. no n'han tingut prou en desfer el C. A. D. C. I. que intenten una altra maniobra.

Fa un cert temps que uns companys expenedors de llet, es sindicaren a la U. G. T., a l'efecte de no anar a parar a les mans dels que en nom de «las colectividades» expoliaren durant cert temps a la majoria dels petits industrials.

Ara, però, ve el bo. Els companys sindicats a la U. G. T. s'han trobat amb una cosa molt curiosa. I és el fet de que se'ls hi ha comunicat de què si volen continuar tenint llet han de fun-

Fa onze mesos que hi ha guerra i fa també onze mesos que tots els partits antifeixistes prediquen la unitat.

Unitat que encara tothom reconeix i està d'acord que sense ella no hi ha victòria possible, tothom, qui més qui menys, fa perquè aquesta unitat no sigui un fet.

Tota la premsa, des de les seves columnes, la propaga, però, en realitat, qui la compleix? Ningú.

Els fets ens vénen a confirmar aquesta cruel realitat.

Quan el Primer de Maig, la unitat entre tot el proletariat havia de quedar segellada, uns grups «d'obres controlats o inconscients» —digueu com vulgueu— es llançaren al carrer amb armes que havien sustret de les necessitats de la guerra, contestant, segons ells, a una «provocació» per part del Govern, atacant i assaltant casernes, locals i llocs on estan enclavats diversos partits, matant a obrers de gran significació revolucionària, homes que tota la vida havien lluitat i que sofrien persecucions, exili, presó..., desprestigiant-nos davant l'estranger, i aquests que així trencaven la unitat en profit del feixisme, són els qui es diuen «revolucionaris», tractant als altres obrers que tenen consciència del que fan i responsabilitat de llurs actes, de feixistes, perquè no volen assassinar ni robar com ells fan, en comptes d'ajudar als combatents del front i poder ésser dignes d'ells.

Tots els catalans, tots els qui dintre d'ells tenen un sol bri de llibertat, han de fer tot el que puguin perquè aquesta unitat s'aconsegueixi, ací a la reraguarda, per poder ajudar amb més eficàcia, als nostres germans del front que no escaseigen mitjans i sofreixen amb gran abnegació les privacions que la guerra els imposa. Ells són els que ens donen veritables lliçons d'unitat, ja que quan lluiten sols tenen una idea fixa: Aixafar el feixisme, i no i prengunten al company que tenen al costat, si és del P. S. U. C. o d'E. R. C.; saben que és un antifeixista i amb això ja en tenen prou.

Però el poble no vol una unitat com la que ara es diu que hi ha, i que en realitat no existeix perquè és una ficció. Sinó una unitat veritable, sòlida, fonda, que tots es tractin amb confiança, sense recel ni mala fe, com fins ara s'ha vingut fent. Per a fer això cal primer desemmascarar als feixistes que tenim entre nosaltres, infiltrats dintre els rengles dels partits, que són els qui sembren la llavor de la discòrdia i la desunió en llur propi benefici. Ja que solament a ells els hi convé que a la reraguarda no hi hagi pau, perquè mentre els obrers es barallin, deixin el treball, disminuint la producció per l'ajut que manca a tots els combatents, la qual cosa podria ésser aprofitada per ells, si nosaltres ens deixéssim portar pels seus enganys.

Com a nacionalistes, com a catalans conscients del nostre deure i de la responsabilitat que hem adquirit davant el món sencer que contempla la nostra lluita i confia en el nostre triomf que serà el d'ells, ens hem d'unir per poder aixafar per sempre més aquesta fera de la Humanitat que porta el nom de feixisme.

Per la llibertat!
Pel benestar d'Ibèria!
Per una Catalunya lliure!
Unitat, base de la nostra Victòria.

ATLANTIDA A. G. - BARCELONA
Roger de Flor, 5 - Telèfon 52639